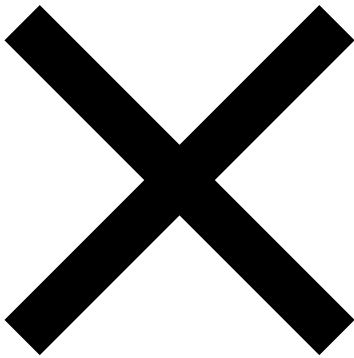

MARIA FILIPOIU

Maria Filipoiu s-a născut la 8 septembrie 1954, în Satul Văvăluci din Comuna Bozioru, Județul Buzău. A urmat Școala Elementară și Gimnazială din localitatea natală, apoi a continuat studiile liceale la „Colegiul Național Dimitrie Cantemir” din București și studiile postliceale la „Grupul Școlar Tehnico-Sanitar Fundeni” din Capitală, lucrând în domeniul medical până la pensionare.

Ca scriitor, etnolog, poet, epigramist, memorialist și folclorist a scris cărți de poezii, poeme, omagii și memorii în versuri, tradiții creștine și ritualuri populare, sonete, proverbe și zicători: „Tradiții creștine și ritualuri populare românești” (2008); „Expresii populare și trăiri proverbiale” (2008); „Cinstire înaintașilor” (coordonator – 2015); „Ecouri străbune” (2015); „În zodia poeziei”(2015).

De asemenea, este coautoare în 48 de antologii și volume colective, dintre care amintim: „Poezia, prietena mea” (2014); „Iluzii de vară” (2014); „Iubirea, un colț de rai” (2014); „Nostalgii de toamnă” (2014). Este publicist și colaborator în peste 20 de site-uri și reviste literare din țară și din diaspora. De-a lungul timpului, a obținut mai multe premii la Concursul literar „Limba Română este Patria Mea” (2013), Concursul Național de Poezie „Dor de Dor” (2015), precum și „Premiul de Excelență” acordat de Revista Bogdania (2015).

Din anul 2015 este membră în Liga Scriitorilor Români și face parte din Cenaclul Literar „Cetatea lui Bucur” din Capitală.

MIHAI EMINESCU

- acrostih -

Mihai Eminescu, trimis pe pământ,
I-a lăsat literaturii române,
Har de cultură, cu versul în cuvânt.
Aieva de-a fi prin vremea ce vine,
Icoană Luceafărului pe pământ.

Eternitatea lui în cărți răsună,
Măiastră pasăre din zări albastre.
Iubire astrală-i pusă pe strună,
Nemuritoare de-a fi între astre.
Elogiat e în patria mumă,
Serenade-i cântă glasuri măiestre,
Când la sărbătoarea lui se adună,

Ucenici ai slovei culturii noastre.

ISTORIE SCRISĂ CU SÂNGE

- de Ziua Unirii -

Străbunii au scris istoria cu sânge.
De ziua patriei din Ceruri ne privesc.
Iar dorul rămas în urmă, încă-i plânge
când fulgi de nea le cerne dorul strămoșesc.

Sângele vărsat pe stindardul țării
e învăluit de albastrul cerului.
Soarele îl scaldă în lumina zării,
spre cinstirea și nemurirea neamului.

În salve de tun îi cinstesc urmașii lor,
când defilează la paradă militară.
Patrioți arborează drapel tricolor,
când România-i cea mai iubită țară.

Ecouri eroice răsună-n Carpați,
când glasuri se înalță de la Mărășești.
Iar peste Prut și Dunăre îi strigă frați,
de dorul Unirii în granițe Românești.

La Putna răsună buciumul lui Ștefan,
în rugăciune cu dangăte de clopot.
Să alunge gând cotropitor, din dușmani.
Hora Unirii să joace în ropot.
24 Ianuarie

VOI VENI, MĂICUȚĂ!

- în memoria mamei autoarei, Sofia Filipoiu -

Voi veni, măicuța mea, de sărbători!
Să luminez odaia-ntunecată!
La geamuri să așez proaspete flori
cu care mă întâmpinai odată!

Cu lacrimi ud petale parfumate,
sperând că dorul meu îți vor aduce!
Din ele îți voi duce jumătate
la cimitir, să le așez pe cruce!

Am să-ți aduc tristețea sufletească,
pe care mi-ai lăsat-o amintire!
Aș vrea s-o las în casa părintească,
de când mai grea îmi face viețuire!

Voi întinde masa ca-n vremuri bune,
așa cum de la tine am prins rostu'!
Și în locul tău, privind spre Cer, voi spune
la masă, rugăciunea Tatăl Nostru!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Vin măicuță la Biserica din sat,
ca să te pomenesc la Liturghie!
Că-mi urmez credința, cum m-ai învățat,
ea să mă urmeze în veșnicie!

Mi-ai dat credință și povară-n soartă,
ca orice mamă, și eu să pătimesc!
Că iubirea de mamă nu-i uitată,
o voi purta și-n universul ceresc!

VENERAȚIE PENTRU NICHITA

Gând poetic spre Nichita se-ndreaptă,
venerație să-i aștern pe filă.
Când pana de tristeți e îmbibată
că, l-am iubit de când eram copilă.

Mă regăsesc în visurile sale
și în iubirea idealizată,
mărturisind cu a inimii jale
că, numai de dor eram sărutată.

Deschid fereastră din sufletul meu trist,
să zboare-n Cerul ce l-a adăpostit.
Pe aripi de dor pun gândul optimist,
să-i spună că, de copilă l-am iubit.

Las verdele din ochi pe câmp de floare,
să îi zâmbească din macii purpurii.
Iubirii spre a-i fi înduioșare,
când îi răspunde chemării inimii.

Că raza din iubire inocentă
străluce-n dăruire sufletească.
Iar dor ce curge-n lacrimă ardentă,
duce dorință în sferă cerească.

Când taina inimii se risipește,
cu lacrimi pe file se prelinge dor.
Cititorul să afle o poveste
că, am iubit poetul inimilor.

SONETUL DEZRĂDĂCINĂRII

-în memoria străbunilor-

Se deznădăcinează neam,
cu sufletul plecat la cer.
Când chip împietrit de mister,
tot neamul adună la hram.

Se ofilește tulpină,
când copac de neam jelește
și lacrimă dăruiește

pentru chipul din țărână.

Nimic nu mai e de făcut,
când se rupe firul vieții
și suflet de trup e pierdut.
Din lacrimile tristeții,
izvor va curge spre trecut,
unde-au rămas înțelepții.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*